

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **H. K.**, zastoupené Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem, se sídlem U Svitavy 2, Brno, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 9. 3. 2012, č. j. 11/65-001/0223, 11/65-002/0223, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 9. 2013, č. j. 78 Ad 27/2012 – 20,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející řízení

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se domáhala u Revizní komise Okresního sdružení žalované ve Žďáru nad Sázavou zahájení disciplinárního řízení proti dvěma konkrétním lékařům, neboť se domnívala, že o jejího syna zemřelého ve 23 letech dne 20. 10. 2010 na náhlé srdeční selhání pečoval lékař bez patřičného vzdělání a druhý lékař mu takovou činnost umožnil, v čemž spatřovala pochybení, jež mohlo mít vliv na jeho úmrtí. Proti rozhodnutí o nezahájení disciplinárního řízení podala námitku, kterou posoudila Čestná rada žalované a v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdila původní rozhodnutí Revizní komise Okresního sdružení ČLK. Žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) proto, že napadeným správním rozhodnutím nebyla založena, změněna, zrušena či závazně určena práva či povinnosti stěžovatelky. Konstatoval, že ať už by o její stížnosti bylo rozhodnuto jakkoli, stěžovateli (oznamovateli)

nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo na vedení řízení o veřejnoprávním postihu za případné protiprávní jednání vůči konkrétní osobě. Jelikož shledal stěžovatelku osobou k podání žaloby podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zjevně neoprávněnou, žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

[2] Proti výše uvedenému usnesení krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, jíž namítala, že postup a rozhodnutí žalované nelze vyjmout z jurisdikce českých soudů, pokud jde o porušení článku 31 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) stanovícího, že *každý má právo na ochranu zdraví*, tím, že lékařskou péči poskytoval lékař bez patřičného vzdělání. Analogie se zákonem o přestupcích a trestním řádem, jak na ni v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal krajský soud, považovala za nesystémovou a odporující obecným principům práva uplatňovaného v České republice. Tím, že krajský soud žalobu věcně neprojednal, porušil podle jejího názoru Ústavou zaručené právo na soudní ochranu garantované č. 36 Listiny a rovněž čl. 38 Listiny, podle něhož má každý *právo, aby jeho věc byla projednána veřejně*. Navrhla zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

II. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[3] Ačkoli stěžovatelka formálně nepodřadila své kasační námitky pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nebrání to projednání její kasační stížnosti, neboť z povahy věci a konkrétních výtek je zřejmé, že v úvahu přichází toliko ten uvedený pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pokrývající celou množinu důvodů nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

[4] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěrem krajského soudu v napadeném usnesení, námitky stěžovatelky považovala za nepřipadné, a proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), jež je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Podstatou rozhodnutí krajského soudu je závěr, že rozhodnutí Čestné rady žalované o neexistenci důvodů k zahájení disciplinárního řízení proti konkrétním lékařům se nedotýká veřejnoprávních práv a povinností stěžovatelky, a proto se nemůže před správními soudy domáhat jeho přezkumu. Správní soudnictví totiž poskytuje ochranu porušeným nebo ohroženým veřejným subjektivním právům pouze u osoby, jejíž sféry se vytykány postup nebo rozhodnutí dotýká. Jak správně krajský soud uvedl, stěžovatelce

nesvědčí právo na zahájení disciplinárního řízení podle zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ani podle Disciplinárního řádu žalované (stavovský předpis č. 4). Rozhodnutí o nezahájení disciplinárního řízení představuje formální ukončení předběžného šetření, mající za následek, že nebude následovat samotné disciplinární řízení, v němž může být lékaři uloženo disciplinární opatření. Návrh na zahájení disciplinárního řízení vůči členu žalované vypracovává pověřený člen Revizní komise Okresního sdružení žalované, a po jeho schválení tímto orgánem jej podá předsedovi Čestné rady Okresního sdružení žalované, která o něm rozhodne [§ 7 odst. 3 písm. a), odst. 7 disciplinárního řádu žalované].

[8] Stěžovatelka, stejně jako jiné osoby, může pouze podat podnět, který po přeshetření orgány žalované může (ale nemusí) vést až k provedení samotného disciplinárního řízení. O výsledcích předběžného šetření má stěžovatelka právo být přiměřeně informována a může podat námitku, o níž rozhodne Čestná rada žalované (§ 7 odst. 6 disciplinárního řádu). Forma (oznámení, stížnost) ani motivace takového podání (podezření na porušení zákona či stavovských předpisů členem žalované apod.) přitom není rozhodná. V této souvislosti taktéž není významné, zda osoba, jež podnět podala, se cítí být jednáním člena žalované poškozena sama či má za to, že pochybení se promítlo do sféry jiné osoby, případně šlo o jiný případ protiprávnosti. Nejvyšší správní soud považuje přirovnání postavení stěžovatelky k situaci oznamovatele přestupku či trestného činu, jak je užil v napadeném usnesení krajský soud, za přiléhavé. V této souvislosti lze poukázat na závěr uvedený v rozsudku zdejšího soudu č. j. 2 As 46/2006 - 100, ze dne 31. 10. 2007 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *žalobu poškozeného proti správnímu rozhodnutí v řízení o přestupku krajský soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. proto, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, v té části, v níž žalobce napadá výrok správního rozhodnutí týkající se viny obviněného z přestupku či sankce, který řešil situaci procesně obdobnou.*

[9] Nesvědčí-li stěžovatelce veřejné subjektivní právo na zahájení určitého řízení, nemůže být v důsledku rozhodnutí o tom, že zde nejsou důvody pro jeho zahájení, dotčena. K zasažení práv garantovaných Listinou základních práv a svobod (právo na projednání věci nezávislým soudem a veřejně) dojít nemohlo, neboť stavovskými orgány žalované nebylo rozhodováno ve věci stěžovatelky (protože nebyla jeho účastnicí). Nejvyšší správní soud neshledal ani porušení práva stěžovatelky na ochranu zdraví, když nelze dovodit souvislost s rozhodnutími orgánů žalované týkajícími se tvrzeného pochybení jejích členů a stěžovatelka ani neuváděla, že by došlo k poškození jejího zdraví (nebylo to předmětem správního řízení). V rámci zkoumání dodržování profesních pravidel žalovaná rozhoduje výhradně o právech a povinnostech svých členů. Nároky osob, jež se cítí být poškozeny postupem lékařů, mohou být řešeny v režimu náhrady škody. Závěr krajského soudu, že žaloba byla podána osobou zjevně neoprávněnou, a byl tedy namísto postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., je správný.

III. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí krajského soudu z hlediska zákonnosti ob stojí. Proto vyhodnotil kasační stížnost stěžovatelky v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaná měla ve věci úspěch, podle obsahu spisu jí však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu